

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra En liden Bibelkrønike for Børn og Menigmand

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 10. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1814_227A-txt-shoot-idm663/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

meente da, at saadanne Mander skulde blive deres Venner, naar de tjente dem som Guder og gjorde dem Vere, og meente vel ogsaa, at de kunde hjelpe dem imod den stærke usynlige Gud, som de mest kaldte Skiebnen. Det er da Begyndelsen til alt Afguderie, at Menneskene ikke vil lyde Guds Bud, men have sig Guder, med hvem de kunne vandre i Ugudelighed.

Saa glemtes da Sandheden Dag for Dag alt mere og mere, og Egnen fik Magt, og det var at vente, at Menneskens Slægt vilde blive som Kvæget, og adlægges aldeles af Uteerlighed og indbyrdes Strid; men Herren er naadig og saare miskundelig, Han havde udvalgt sig et Folk til at vogte paa Sandheden, og høre Hans Ord, og af dem vilde Han opreise den Menneskens Søn, i hvem alle Jorderigs Slægter skulde velsignes.

Der var en Mand i Usialand ved Navn Abraham af Sems Afkom, det var en gudsfrygtig Mand, og han holdt hardt ved den Sandhed, som han havde hørt af sine Fædre, og han tjente den levende Gud i from Enhedsfoldighed, og Hiertens Oprigtighed. Og Herren sagde til Abraham: gik ud fra dit Land, fra din Slægt, af din Faders Hus til det Land, som Jeg vil vise dig, og Jeg vil gjøre dig til et stort Folk, og velsigne dig, ja i dig skal alle Slægter paa Jorden velsignes. 1. Moseb. 12.

Der leber et Vand langt senden for os imellem Verdens de tre gamle Parter, og det

kaldes derfor det Middellandske Hav, og det har for Norden Europa, og Morland for Sænden, men Asien kommer det til, naar det leber i Øster, og der paa Asiens vestre Kyst er et Land, hvor nu Tyrkerne raade, det kaldes Canaan i forrige Tider, og det var dengang et dejligt og frugtbart og sønseligt Land, det var Landet, som Gud førte Abraham til. Og Herren talte til Abraham og sagde: dette Land vil Jeg give din Afkom, og Herren prøvede ham, og gav ham ikke selv en Jodebred at eie i Landet, og gav ham ikke den lovede Søn, førend han var gammel, men Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed. Saa havde da Abraham ikke visse Værelser i Canaans Land, men han skattede om, som en Fremmed i Landet med sine Hjorde, det er med hans Kvæg, og han udsløg sit Poulun, det er hans Telt, og boede derunder alle sit Livs Dage, og Herren kaldte Abraham sin Ven, og samlede ham til hans Fædre i Fred.

Abraham avlede Isak, og Isak avlede Jakob, og ham kaldte Herren Israel, det er Guds Kamp eller Stridsmand, og Isak og Jakob boede under Pouluner, som Fremmede i Canaans Land, til et Tegn, at Guds Born ere Fremmede paa Jorden, og have i Himlen hos Gud deres Fædreland, og de troede Gud og stolede paa Ham, og Han velsignede dem og gav dem Abrahams Haab til Arv, og lovede dem, at i deres Sød skulde Jorderigs Slægter velsignes. 1. Moseb. 26—28.

